

έκαμνεν, αν ήκουεν αφνης τον Τζέμ Βέστ διατάσσοντα : «Πρώρα προς βορράν !»

Την 17 Ιανουαρίου, το απόγευμα, μόλις είχαν αποσυρθή, όλίγον αδιάθετος, εις τον θαλαμισκον μου, ή θύρα του εκρούσθη έλαφρώς.

- Ποιος εινε ; ήρώτησα.
- Εγώ ... ο Διρκ Πέτερς.
- Θέλεις να μου όμιλήσης ;
- Ναί.
- Τώρα έρχομαι.
- Όχι ... θα έπροτιμούσα... Είμπορώ να έμβω ;
- Εμπρός !

Ο μιγάς ώθησε την θύραν και την επανέκλεισε. Χωρίς να σηκωθώ από την κλίνην μου, τώ ένευσα να καθήση εις το ανάκλιτρον. Άλλ' ο Διρκ Πέτερς έμεινεν όρθιος.

Εκ των δύο θυρίδων του θαλαμισκου μου, ή μία, ή προς τον διάδρομον, ήτο ανοικτή. Νά το ένθυμηθε.

— Τι με θέλεις, Διρκ Πέτερς ; τον ήρώτησα.

— Σάς θέλω. . . Θέλω δηλαδή να 'πώ, κύριε... Σεις πρέπει να το μάθετε ... αλλά μονάχα σεις. . . Κανένας άλλος μέσα εις το πλοϊον δεν πρέπει να το μάθη. . .

— Άν αυτό πού θα μου 'πής εινε σοβαρόν, και αν φοβήσαι καμμίαν ακριτομυθίαν, διατί να μου το 'πής ;

— Όχι !.. πρέπει ... πρέπει να σας το 'πώ ! Δεν μπορώ να το βαστάξω πειά μέσα μου ! Με βαραίνει σαν βράχος !

— Λέγε το λοιπόν.

— Φοβούμαι πάντα μή μου φύγη από το στόμα την ώρα που κοιμούμαι . . . και το ακούσουν οι άλλοι ... θέλω δηλαδή να 'πώ . . . έλω 'ς τον ύπνο μου τον βλέπω, και εκεί πού τον βλέπω...

— Ποϊον βλέπεις 'ς τον ύπνο σου ;

— Εκείνον ... εκείνον-εκεί. . . Γι' αυτό κοιμούμαι πάντα μονάχος μου, σε μια γωνία ... από φόβο μή μάθουν το άληθινό το όνομα. . .

Υπέθεσα τότε, ότι ο μιγάς έμελλεν ίσως ναπαντήση εις έρώτησιν, την όποιαν δεν τω είχα κάμη εισέτι, — έρώτησιν σχετικήν προς το σκοτεινόν τουτο ζήτημα : διατί, αναχωρήσας από το 'Ιλλινουά, μετέβη και εγκατεστάθη εις την Φαλκλάνδην υπό το ψευδώνυμον Χούντ ;

Άλλά μόλις τώ έθεσα την έρώτησιν ταύτην,

— Όχι, ανέκραξε' δεν εινε αυτό ... δεν θα σας 'πώ γι' αυτό.

— Επιμένω, Διρκ Πέτερς, και επιθυμώ να μάθω πρώτα δια ποϊον λόγον δεν έμεινες εις την Άμερικήν, και δια ποϊον λόγον έπροτιμήσες την Φαλκλάνδην.

— Μά δεν σας το είπα, κύριε ; . . .

Ήθελα να είμαι πειό σιμά εις τον Πύμ,

ήθελα να ξαναϊδώ τον Πύμ ... και γι' αυτό έπηγα εις την Φαλκλάνδην, με την έλπίδα να έμβω από εκεί σε κανένα πλοϊο, πού θα έφευγε γι' αυτά τα νερά. . .

- Και γιατί άλλαξες όνομα ;
- Γιατί δεν ήθελα πειά το δικό μου . . . δεν το ήθελα ... εξ αίτιας του περιστατικού του Κ ρ ά μ π ο υ . . .

Ο μιγάς ένδει την σκηνήν του κλήρου, την λαβούσαν χωράν επί του άμερικανικού βρικίου, όταν είχαν αποφασισθή μεταξύ του Αύγουστου Βαρνάρδου, του Άρθούρου Πύμ, του Διρκ Πέτερς και του Ριχάρδου Πάρκερ, ότι εις έκ των τεσσάρων έπρεπε να θανατωθή, δια να θρφή με το κρέας του τους τρεις άλλους... Η κλήρωσις του θύματος έγινε κατά τον εξής τρόπον. Ο Άρθούρος Πύμ εκράτει εις την χειρά του ξυλάριον διαφόρου-μεγέθους, εκ των όποιων έκαστος θα έλάμβανεν έν κατά τύχην εκείνος δέ, ο όποιος θα έλάμβανε το μικρότερον, θα έθυσιάζετο. Την στιγμήν εκείνην — διηγείται αυτός ο Άρθούρος Πύμ, — τώ ήλθεν ή φοβερά ιδέα ναπατήση τους συντρόφους του, να λαθροχειρήση εις το παιγνίδιον. Δεν το έκαμνεν όμως, και ζητεί συγγνώμην διότι άπλωώς το έσκέφθη. Άλλ' ως φαντασθή κανείς την θέσιν του και αν δύναται, ως μή τον συγχωρήση !.. Άλλως τε μήπως έν αρχή δεν είχαν αντιστή με όλην του την δύναμιν, μήπως δεν είχε μεταχειρισθή πάν μέσον δια ναποσοθήση «την αίματηράν τραγωδίαν, ή φοικτή ανάμνησις της όποιας θα έδηλητηρίαζε δια παντός την ύπαρξιν όλων, όσοι θα απέζων αυτής ;»

Ήναγκάσθη όμως να υποκύψη εις την σκληράν ανάγκην.

Και έτεινε την χειρά του κλειστήν, με τα τέσσαρα ξυλάρια. . . Πρώτος έτρ ά θ η ξ ε ν ο Διρκ Πέτερς. Η τύχη τον ηνώνησεν' αυτός ούδεν είχε πλέον να φοβηθή. Άλλ' ακριβώς δια τουτο εγεννήθη ακόμη μία πιθανότης εναντίον του Άρθούρου Πύμ.

Δεύτερος έτρ ά θ η ξ ε ν ο Αύγουστος Βαρνάρδος ... και έσώθη. Αι πιθανότητες τώρα εινε ίσαι μεταξύ Πάρκερ και Πύμ.

Την στιγμήν εκείνην θηριωδία τίγρωως καταλαμβάνει την ψυχήν του Πύμ. Αισθάνεται κατά του δυστυχοϋς συντρόφου του, κατά του όμοϊου του, το ισχυρότερον, το σατανικώτερον μίσος.

Παρέρχονται πέντε λεπτά' ο Πάρκερ δεν τολμά να εκλέξη... Ο Πύμ κλείει τους όφθαλμούς, δια να μήν ιδη την τελευταίαν απόφασιν της τύχης... Και περιμένει... Τότε αισθάνεται μίαν χειράν δράττουσαν την ιδικήν του. Ήτο ή χειρά του Διρκ Πέτερς. Ο Πάρκερ είχε τ ρ ά θ ή ξ η . . . και ο Πύμ διέφυγε εν θάνατον.

Τότε ο Διρκ Πέτερς επιπίπτει κατά του Πάρκερ και τον φονεύει δι' ενός κτυπήματος εις την ράχην. Άμέσως κατόπιν ακολουθεϊ ή ανθρωποφαγία, και, ως λέγει ο Πύμ, «αι λέξεις δεν έχουν πλέον άρχουσιν δύναμιν δια να παραστήσουν όλην την φοικην της πραγματικότητος.»

Ναί ... εγνώριζα, ενεθυμούμην όλας τας λεπτομερείας της σκηνής ταύτης, την όποιαν επί πολύ είχα θεωρήση ως φανταστικήν. Είχε συμβή επί του Κ ρ ά μ π ο υ την 16 Ιουλίου 1827, και εις μάτην προσεπάθουν να μαντεύσω δια ποϊον λόγον ο Διρκ Πέτερς ήθέλησε να μου την υπενθυμίση. Άλλά δεν ήργησα να το μάθω.

— Θέλω δηλαδή να 'πώ, εξηκολούθησεν ο Διρκ Πέτερς' τότε πού δεν ήθελαν να χωρήσουμε ... τότε πού επέμεναν να γυρίσουμε όπισω ... και πού το είχαν πειά άποφασίση, είπα με το νού μου : 'Αν τους 'πώ ποιος είμαι, αν τους 'πώ πώς είμαι ο Διρκ Πέτερς, ο παληός ναύτης του Κ ρ ά μ π ο υ, ο σύντροφος του καϊμένου του Πύμ... ίσως μ' ακούσουν ... ίσως πιστεύσουν πώς ζή ακόμη ... και ίσως υπάγουν να τον εύρουν... Όμως τί βαρύ πού μου ήτον !.. να όμολογήσω πώς είμαι ο Διρκ Πέτερς ! . . . εκείνος πού έσκότωσε τον Πάρκερ. . . Θέλω δηλαδή να 'πώ ... πώς ή πείνα ... ή φοικτή πείνα. . .

— Μου φαίνεται, Διρκ Πέτερς, ότι είσαι πολύ υπερβολικός, είπα δια να τον παρηγορήσω. Άν ο κλήρος έπιπτεν εις σε, μήπως δεν θα ύφίστασο συ την τύχην του Πάρκερ ; Δεν έκαμες κανένα εγκλημα. . .

— Άλλά ... θέλω δηλαδή να 'πώ . . . ετσι λέγει, νομίζετε, και ή οικογένεια του Πάρκερ :

— Η οικογένεια ; . . . Είχε λοιπόν συγγενείς ;

— Ναί !.. και γι' αυτό . . . εις το βιβλίον ... ο Πύμ άλλαξε το όνομά του. Ο Πάρκερ δεν όνομάζετο Πάρκερ ... Όνομάζετο . . .

— Καλά έκαμνεν ο Άρθούρος Πύμ, είπα διακόπτων τον μιγάδα. Έγώ τουλάχιστον δεν θέλω να μάθω το άληθινόν όνομα του Πάρκερ. Κράτησε αυτό το μυστικόν.

— Όχι ... θα σας το 'πώ... Με βαραίνει σαν βράχος, κύριε Ζώρλιγκ ... και άμα σας το 'πώ, μου φαίνεται πως θα ξελαφρωθώ λιγάκι.

— Όχι ... Διρκ Πέτερς ! όχι !

— Όνομάζετο Χόλτ Νεδ Χόλτ !

— Χόλτ ! ανέκραξα. Χόλτ ; είχε λοιπόν το ίδιον όνομα με τον ιστοριογράφον μας ;

— Ναί . . . και ήτον . . . αδελφός του !

— Άδελφός του ! Ο Μαρτίνος Χόλτ εινε αδελφός του Νεδ Χόλτ ;

— Ναί ... θέλω δηλαδή να 'πώ. . .

— Άλλά αυτός νομίζει ότι ο Νεδ Χόλτ έχαθη, όπως και οι άλλοι, όταν ενανώγησεν ο Κ ρ ά μ π ο ς . . .

— Ά, μπά ! δεν είν' έτσι . . . και αν έμάνθανε πώς εγώ. . .

Ίσα-ίσα την στιγμήν εκείνην ισχυρόν τήναγμα με κατέρριψεν εκ της κλίνης μου.

Η γολέττα εκκλινεν από το δεξιόν μέρος τόσο πολύ, ώστε όλίγον έλειψε ναναποδογυρισθή.

Ήκουσα φωνήν όργίλην, κράζουσαν :

— Ποιος παληάνθρωπος εινε 'ς το τιμόνι ;

Ήτο ή φωνή του Τζέμ Βέστ, εκείνον δε τον όποϊον απέκάλει ούτω, ήτο ο Χήρνε.

— Εξώρμησα εκ του θαλαμισκου μου.

— Απόδυσες τον τροχόν ; ήρώτα άγριος ο Τζέμ Βέστ, κρατών και σείων τον Χήρνε από το περιλαίμιον της βλούζας του.

— Κύριε υποπλοίαρχε ... κ' εγώ δεν ήξούρω. . .

— Ναί !.. αυτό πού σου λέγω . . . απόδυσες τον τροχόν ... λίγο ακόμη και ή γολέττα θ' αναποδογυρίζετο ! . . .

Ήτο φανερόν ότι—τις οϊδε δια ποϊον λόγον, — ο Χήρνε είχαν εγκαταλείψη προς στιγμήν το πηδάλιον.

— Γρατιάνε, ανέκραξεν ο Τζέμ Βέστ, καλών ένα ναύτην' πιάσε το τιμόνι. Σύ, Χήρνε, κατέβα 'ς το άμπάρι !

Εξαίφνης άντήχησεν ή κραυγή «Γή ! Γή !» και όλων τα βλέμματα έστράφησαν προς νότον.

(Ήπειτα συνέχισα)

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Άγαπητοί μου,

ΧΙ ! μυριάκις όχι ! Οι νέοι δεν σπουδάζουν επιστήμας δια να κερδίσουν μίαν ή μέραν χρήματα και δόξαν, όπως μου έλεγε, ο φίλος μου Πολύβιος ! Χρήματα και δόξαν αποκτά κανείς και δι' της 'Επιστήμης' αλλά τουτο εινε άπλοϋν αποτέλεσμα, μία συνέπεια και τίποτε άλλο. Άλλη εινε ή αιτία, άλλος εινε ο σκοπός. Η αιτία δια την όποιαν σπουδάζει κανείς μίαν επιστήμη, εινε γενικώς ο π ό θ ο ς τ ο υ ε ι δ ε ν α ι, ο βαθύς και ακόιμητος εκείνος πόθος, ο όποιος μας κάμνει αιώνίως να μελετώμεν, αιώνίως να

εξετάζωμεν, αιώνίως να μαθάνωμεν' ο δε σκοπός εινε ή ικανοποίησις, ή όσω τώ δυνατόν μεγαλητέρα και τελειότερα ικανοποίησις του πόθου τουτου. Τα άλλα έρχονται κατόπι μόνα των.

Δυστυχώς, έδω εις την Έλλάδα, δεν εγνωρίσαμεν ακόμη την μεγάλην αυτήν ύψηλόν σκοπόν της 'Επιστήμης. Νομίζομεν ότι εινε άπλοϋν βιοποριστικόν μέσον, και την εκλέγομεν, δι' ήμας αυτοϋς ή δια τα τέκνα μας, ως επαγγελμα. Και το αποτέλεσμα της έσφαλμένης αυτής αντιλήψεως εινε, ότι ο τόπος μας έπλημύρυσεν από ανθρώπους αυτοκαλουμένους 'Επιστήμονας, (δηλαδή κεκτημένους έν δίπλωμα και αποζώντας ή προσπαθούντας ναποζήσωσι δι' αυτού,) ενώ οι άληθεις 'Επιστήμονες, οι τάξαντες την 'Επιστήμην' ως σκοπόν της ζωής των και εργαζόμενοι μόνον ύπερ αυτής, αριθμούνται εις τα δάκτυλα.

Όταν ένας νέος, τελειόνων τα εγκυκλοπαιδικά μαθήματα, άποφοιτών δηλαδή του Γυμνασίου, θέλη να σπουδάση, τί πρέπει να εξετάση πρώτον και κύριον ; Την κλίσιν του. Έχει κλίσιν να εξακολουθήση ή μάλλον ναρχίση τας μελέτας του, ή προτιμά να επιδοθή άμέσως εις έν επαγγέλμα βιοποριστικόν ; Και από τας τώσας και τώσας μελέτας, αι όποιαι υπάρχουν, από τους τώσους κλάδους της γνώσεως, από τας τώσας 'Επιστήμας, προς ποϊαν αισθάνεται κλίσιν ; ποϊας τα θέληγητρα τον έλκύουν ισχυρότερον ; ποϊαν ποθει και όνειρεύεται να εκμάθη, να καλλιεργήση, να προαγάγη ; Και τουτο εινε ήδη εις θέσιν να το γνωρίζη. Είς το Γυμνάσιον έδιδάχθη τα στοιχειά όλων σχεδόν των επιστημών, και ειδε ποια του ήρεσε, ποια τον ένδιέφερε περισσότερο. Εινε ή φιλολογία ; Εινε τα μαθηματικά ; Εινε ή Άστρονομία ; εινε αι άλλαι Φυσικαι 'Επιστήμαι ; Εινε ή φιλοσοφία ; Άς εξετάση τον έαυτόν του, ως έρωτήση την ψυχήν του, και ως αποφασίση. Είς τουτο κανείς δεν εινε ικανός να τον συμβουλεύση, κανείς δεν εμπορεί να τον ποθηγήτηση καλλίτερα του έαυτου του. Οι γονεϊς του θα τω εύρουν αν έχουν τα μέσα να τον σπουδάσουν ή όχι. Και αν κανείς θελήση να τον συμβουλεύση, μόνον αυτήν την συμβουλήν εμπορεί να τω δώση : 'Α κ ο λ ο υ θ η σ ε τ ή ν κ λ ί σ ι ν σ ο υ .

Πάσα άλλη συμβουλή θα ήτο ματαια και επίζημιος. Οι εξετάζοντες τας 'Επιστήμας ως στάδια, ως επαγγέλματα, ως μέσα βιοπορισμού, δε εινε εις θέσιν να συμβουλεύσουν ένα νέον, ο όποιος πρόκειται να γίνη φοιτητής. Θα τω εύρουν εξαρνα : «Μή γίνης νομικός, διότι εινε πολλοί δικηγόροι εις την Έλλάδα.» Και όμως πόσοι εινε οι καθαυτοί, οί μεγάλοι νομικοί μας ; και αν ο νέος έχη κλίσιν εις τα νομικά, δεν θα πληρώση ένα μέγα κενόν ;—Θά τω εύρουν : «Μή γίνης ιατρός, διότι εινε πολλοί εις την Έλλάδα.» Ψεύδος ! Εινε πολλοί οι ιατροί, αλλά όλίγοι οι έξοχοι. Και όταν ένας νέος αισθάνεται κλίσιν προς την βιολογίαν, θα τον άδικήση όποιος τον αποτρέψη να την σπουδάση, δια τον λόγον ότι έδω εινε πολλοί ιατροί.—Θά τω εύρουν : «Μή γίνης μαθηματικός, διότι οι καθηγηταί έχουν μικρόν μισθόν.» Πλάνη ! δεν σπουδάζει κανείς μαθηματικός, αποβλέπων εις ένα μισθόν' και αν ένας νέος έχη κλίσιν και εμπορεί να γίνη έξοχος μαθηματικός, όλοι οι μισθοί του κόσμου δεν θα εινε αρκετοί να πληρώσουν την αξίαν του !

Πρέπει λοιπόν κατ' ανάγκην να έρωτήση κανείς πρώτα την κλίσιν του, και κατόπιν όλα τα άλλα, και όλους τους άλλους. Αυτή εινε ή έ σ ω τ ε ρ ι κ ή π ρ ο π α ρ α σ κ ε υ ή του μέλλοντος φοιτητου, περι της όποιας ώμίλων εις τον φίλον μου Πολύβιον, και την όποιαν τόσον όλίγον εφαινετο έννοων. Και είχε δικαίον να μή την έννοη. Διότι δεν την έκαμνεν. Ένθυμησθε τί μου ειπε ; Η μητέρα του επεθύμει να γίνη επιστήμων' και ο πατήρ του επεθύμει να τον ιδη αξιωματικόν, και δια να συμβιβάσουν και τα δύο, απεφάσισαν να τον κάμουν ιατρόν . . . στρατιωτικόν. Ωραία μά την αλήθειαν ! Και αν το παιδί δεν ήσθάνετο καμμίαν κλίσιν προς την ιατρικήν, ή αν ήσθάνετο προς καμμίαν άλλην επιστήμην ; ή αν δεν ήσθάνετο απολύτως καμμίαν ; Και αν θα γίνη εις το μέλλον ένας ιατρός τ ο υ σ ω ρ ο υ, έλέφ διπλώματος χαριστικού, και αν θα καταταχθή εις την χορείαν των μετριότητων και των μηδενικών, ένψ αν άζίνετο εις την κλίσιν του, ήμπορούσε ίσως να διακριθή, να γίνη έξοχότης ; Ποιος θα δώση λόγον δια την άδικίαν ταύτην — διπλήν άδικίαν, και κατά του νέου, και κατά της κοινωνίας ;

Όχι ! μυριάκις όχι ! Δεν εκλέγουν κατ' αυτόν τον τρόπον τας επιστήμας, δεν προεξοφλούν κατ' αυτόν τον τρόπον το μέλλον των νέων ! Εινε ή χειροτέρα μέθοδος. Και δυστυχώς αυτήν ακολουθούν έδω εις την Έλλάδα και οι περισσότεροι των γονέων και οι περισσότεροι των φοιτητών. Λησμονούν ότι υπάρχουν άλλα βιοποριστικά επαγγέλματα καταλληλότερα δια νέους χωρίς κλίσιν προς επιστήμας' λησμονούν ότι ή 'Επιστήμη εινε κάτι τι ύψηλότερον άπλοϋ επαγγέλματος, και ότι δια τουτο ακριβώς απαιτεί άλλα προσόντα, άλλην προετοιμασίαν, άλλην μέθοδον εκλογής.

Άς μή το λησμονήσουν τουλάχιστον οι φοιτηταί του μέλλοντος, όσοι αναγινώσκουν σήμερα την επιστολήν μου.

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 284)

— Μάλιστα, κύριε! ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης κατακόκκινος, συνάζων τὰ τεμάχια τοῦ πιάτου. Ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου ἤμαθα μέσα εἰς τὸν Βράχον ποῦ λέτε.

— Ἀλήθεια; Τότε λοιπὸν, εἶπέ μου, τί συνέβη μετὰ τὸν γλάρον;

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ κυρία Δομα- νη ἠγγέθη, δυσχερῆσθημένη διότι ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν συνομιλίαν τῶν μεγάλων καὶ ὁ Γιαννάκης. Ἄλλως τε τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσῃ. Ἄλλ' ὁ κ. Δούμανης, ἀφ' οὗ προσέφερε τὸν βραχιόνα εἰς τὴν νύμφην του διὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, τὴν ἐχαίρεισε μετὰ μίαν ὑπόκλισιν, καὶ στραφεὶς εἶπε πρὸς τὸν κ. Γαζῆν:

— Ἐλάτε μαζί μου, φίλτατε, ἔχω νὰ σας ὀμιλήσω.

Καὶ ἐξῆλθεν, ἀφίνων καταδυσχερῆσθημένη τὴν νύμφην του, διότι χάριν ἐνὸς μικροῦ ζητιάνου — ὡς ἔλεγε, — θὰ ἔχανε ἀπόψε τὸ μ. π. ε. ζ. ι. κ. ι., τὸ ὅπεσον κάθε βράδου ἔπαιζε μαζί της ὁ κ. Δούμανης.

Ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν τραπεζαρίαν οἱ δύο ἄνδρες, εὗρον τὸν Γιαννάκην, ὁ ὅποιος ἐβοηθοῦσε τὸν φίλον του Ζοζὸν εἰς τὸ σήκωμα τοῦ τραπεζιοῦ καὶ συγχρόνως συνωμιλοῦσε μαζί του ζωηρότατα.

— Εἶνε ὁ κύριος ποῦ μας ἔγραψε μετὰ τὸ γλάρο, Ζοζό, ἔλεγε πρὸς τὸν μαῦρον. Ἐρχεται ἀπὸ τὸ Πλωμανάκι.

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὴν ἀδελφήν σου, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης πρὸς τὸν Γιαννάκην.

— Τίνος εἶνε αὐτὰ τὰ παιδιά, κύριε Δούμανη; ἠρώτησεν ὁ παιδαγωγός, ἀμα ἐξῆλθεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἀργότερα θὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν των. Πρὸς τὸ παρὸν δοξάζω τὴν θεῖαν Πρόνοιαν ποῦ σας ἔστειλε ἐγκαίρως διὰ νὰ πεισθῶ κ' ἐγὼ, καὶ πρὸ πάντων οἱ ἄλλοι, ὅτι τὰ παιδιά αὐτὰ δὲν λέγουν ψεύματα!

— Ἐλα λοιπὸν, Μηλιά! ἔλα γρήγορα! ἐφώναζεν ὁ Γιαννάκης πρὸς τὴν ἀδελφήν του, ἡ ὁποία ἤρχετο ἀπὸ πίσω του. Δὲν το ἐπίστευε, κύριε, πῶς τὴν ἐφώναξατε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ.

— Ναί, κόρη μου, ἐγὼ σ' ἐφώναξα, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Πλησίασε καὶ διηγήσου εἰς τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ, τί σας συνέβη μ' ἕνα ἡμερὸν γλάρον, ποῦ εἶχατε ἐκεῖ ἔστη σπηλιά.

— Μάλιστα, κύριε! εἶπεν ἡ Μηλιά!

Ἐνα βράδου ἐγύρισε ἔστη σπηλιά μ' ἕνα χαρτί κολλημένον ἔστη ράχη του.

— Καὶ τί ἔγραφεν αὐτὸ τὸ χαρτί;

— Κάποιος μᾶς ἔλεγε ὅτι εἶχαν ἀκούσῃ τὰ γέλια μας καὶ ὅτι ἐνόησε ὅτι εἴμεθα παιδιά. . . Μᾶς ἐρωτοῦσε γιατί μένουμε πάντα εἰς τὸ Βράχο, καὶ μας παρήγγειλε νὰ βάλουμε ἕνα ξύλο ἕνα μανδύλι γιὰ σημάδι, νὰ ἔλθῃ νὰ μας εὕρῃ μετὰ τὴν βάρκα. . .

— Ὑστερα τί συνέβη;

— Μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον μᾶς ἔστειλε ἄλλα δύο γράμματα, ἐξηκολούθησεν ἡ Μηλιά. Ἀλλὰ ἐγὼ, ἀμα εἶδα ὅτι εἶχε

οὔτε τὸ σπίτι τῆς θείας σας; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ἐγὼ πταίω, κύριε, γιὰ ὅσα κακὰ μᾶς συνέβησαν, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά. Ἐπρεπε νὰ το συλλογισθῶ καλλίτερα . . . καὶ νὰ προσέχω περισσότερο τὸν ἀδελφόν μου.

— Ψέμματα τὸ λέγει, κύριε! ἀνέκραζεν ὁ Γιαννάκης. Ἐμένα με ἐπρόσεχε πάντα . . . μοῦ ἔδιδε τὰ καλλίτερα πράγματα, καὶ ἄς ἐστερεῖτο αὐτῆ. . . Καὶ τὴν νύκτα ποῦ περάσαμε ἔστὸ δάσος, αὐτὴ ἐκοιμήθηκε ἐπάνω ἔστὰ νερά, γιὰ νὰ μ' ἔχῃ ἐμένα ἔστὸ στεγνότερο μέρος. . .

— Πῶς με συγκινοῦν αὐτὰ τὰ παιδιά! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Δούμανης εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ παιδαγωγοῦ. Δὲν φαντάζεσθε, φίλε μου, τί καλὸν ποῦ μου ἐκάματε μετὰ τὸ νὰ πιστοποιήσετε τὴν διήγησίν των, τὴν ὁποίαν ἠκούσαμεν μετὰ τὴν δυσπιστίαν!

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὰ παιδιά, εἶπε μετὰ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ συγκίνησιν:

— Ἀφ' οὗ εἴσθε ὄρφανὰ καὶ τίμια παιδιά, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ μείνετε ἐδῶ, καὶ ὅτι δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε διὰ τὸ μέλλον σας.

Ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μηλιά, ἐγονάτισε, ἔβαλε καὶ τὸν Γιαννάκην νὰ γονατίσῃ, ἔδραξε τὴν χεῖρα τοῦ κ. Δούμανη καὶ τὴν κατεφίλησεν. Ἐκεῖνος τὴν ἀπέσυρεν ἀμέσως ἄλλ' ἡ χεῖρ του εἶχε ἤδη βραχίον ἀπὸ δύο θερμὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ κ. Δούμανης ἐνόμιζεν ὅτι τοῦ ἔλειπε κάτι τι, ἂν δὲν ἤθελε συνομιλήσῃ ὀλίγον μετὰ τοὺς μικροὺς του προστατευομένους. Τὰ παιδιά δὲν ἔδιδαν κανὲν βάρος εἰς τὸ σπίτι. Ἀπειναντίας ἐπροσπαθοῦσαν νὰ φαίνωνται χρήσιμα. Ἡ Μηλιά ἐβοηθοῦσε τὴν κυρίαν Πολυξένην καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν Ζοζόν. Μόνον ἡ κυρία Δούμανη δὲν ὑπέφερε ἀκόμη τὴν Μηλιάν. Καὶ μίαν ἡμέραν ποῦ τὴν ἔστειλαν εἰς τὸ δωμάτιόν της, νὰ της φέρῃ ἕνα φλυζάνι τηλίου, διὰ νὰ της περάσῃ ὁ πονοστόμαχος, τῆς ἔκαμε τόσῳ κακὴν ὑποδοχὴν, ὥστε ἡ Μηλιά δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ξαναπατήσῃ ἐκεῖ μέσα.

Τὸ ἴδιον καὶ ὁ Ἰούλιος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν Γιαννάκην. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφέρετο πρὸς τὰ ὄρφανὰ μετὰ κάποιαν εὐμένειαν, ἐπαναλαμβάνων ὅλον ὅτι αὐτοὺς τὰ εἶχε σώσει. Ὁ ρόλος τοῦ σ. ω. τ. η. ρ. ο. ς., ἐκολάκευε τὴν ματαιοδοξίαν τοῦ νεανίσκου. Ἀλλὰ κατόπιν, ἀμα εἶδε πόσον τὸ ἐσυμπάθησεν ὁ θεὸς του, ἡ ζηλοτυπία ἐξύπνησε μέσα

Ἐμοιάζει μετὰ πύργον τετράγωνον καὶ πελώριον, ἀπὸ ἕνα μονοκόμματον γρανίτην. . . (Σελ. 285, στήλ. 6').

σκοπὸν νὰ τριγυρίσῃ τὸν βράχο μετὰ τὴν βάρκα, ἐσυλλογίσθηκα τὴν δίνην ποῦ σχηματίζεται ἐκεῖ κοντὰ, καὶ μ' ἕνα ξυλαράκι καμμένον τοῦ ἔγραψα, ἐπάνω ἔστὸ ἴδιο γράμμα, νὰ φυλαχθῇ. . .

— Ἀλλὰ τί σας ἐμπόδιζε νὰ μου γράψετε ἀπὸ ποῦ ἐμβαίνουν εἰς τὸν Βράχον; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Ἐφοβοῦμαστε μὴν το μάθη μιά κακὴ γυναῖκα ἔστὸ χωριό! εἶπεν ὁ Γιαννάκης μετὰ γουρλωμένα μάτια.

— Καὶ τί κακὸ θὰ σας ἔκαμνε;

— Θὰ μας ἔδεργε καὶ θὰ μας ἐχώριζε. . . Γι' αὐτὸ ἀμα εἶδαμεν ὅτι μας ἀνεκάλυψαν, ἀφήσαμε τὸ Βράχο καὶ ἐξοικονομήσαμε γιὰ τὸ Παρίσι, νὰ βροῦμε τὴν θεῖα-Κατίνα, εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Ὅστε λοιπὸν ἐπηγγαίνατε εἰς τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ ξεῦρετε οὔτε τὸ δρόμο

εἰς τὴν φυγὴν του, προπάντων ἐναντίον τοῦ Γιαννάκη.

Ἀπειναντίας ὁ κ. Γαζῆς συνεμερίζετο καθολοκληρίαν τὰ αἰσθήματα τοῦ οἰκοδεσπότη καὶ ἔστρεφε πρὸς τὰ ὄρφανὰ τὴν ζωηροτέραν συμπάθειαν. Μίαν ἡμέραν, συνομιλῶν μετὰ τοῦ κ. Δούμανη, τὸν ἠρώτησε:

— Τί ἡλικίαν νὰ ἔχῃ ἡ Μηλιά;

— Θὰ εἶνε δέκα ὡς ἐνδεκα ἐτῶν.

— Καὶ ὁ ἀδελφός της;

— Ἐπτὰ ἐπάνω κάτω.

— Ξεῦρου γράμματα;

— Βεβαίως ἡ Μηλιά ξεῦρει νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ. Δὲν εἶδατε ποῦ σας ἔγραψε μετὰ τὸ Ταχυδρομεῖον . . . τοῦ Λάρου;

— Ἐχετε δίκαιον. . . Τὰ παιδιά αὐτὰ μάρεσσαν. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τους κάμνω μάθημα;

— Δὲν ἐτόλμουσα νὰ σας το ζητήσω. Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ εἶπατε μόνος σας, σᾶς

παρακαλῶ μάλιστα! Θὰ με ὑποχρεώσετε. — Λοιπὸν, εἴμεθα σύμφωνοι. Τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὰς ἐπτὰ ἕως τὰς δεκάτ' εἴμαι ἐλεύθερος! καὶ τὸ βράδου πάλιν ἄλλην μίαν ὥραν.

Ὁ κ. Δούμανης ἠγγέθη καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ παιδαγωγοῦ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς, φίλε μου. Θὰ μου ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σας ἀποζημιώσω διὰ τὸν χρόνον, τὸν ὅποιον θάφιερῶσατε εἰς τοὺς προστατευομένους μου. . .

— Ὅχι, κύριε Δούμανη! Εἶμαι πτωχὸς καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμνω ἄλλου εἶδους εὐεργεσίας ἄλλὰ τὸν χρόνον μου εἴμπορῶ νὰ τον διαθέτω δι' ἕνα καλόν, χωρὶς ἀμοιβήν. . .

— Ἀλλά, φίλτατέ μου Γαζῆ. . .

— Μὴν ἐπιμένετε, κύριε, διότι θὰ με στερηθετε μίαν εὐχαριστήσεως. Λοιπὸν σύμφωνοι! ἀρχίζομεν ἀπὸ αὐριον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ζοζὸς εἰδοποίησε τὸν φίλον του, ὅτι ὁ κ. Γαζῆς τοὺς

ἐπερίμενε καὶ τοὺς δύο εἰς τὸ δωμάτιόν του. Φαντασθῆτε δὲ τὴν χαρὰν τῆς Μηλιάς, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μαθήματος.

— ὦ, κύριε! ἀνέκραξε δὲν ἠξεύριτε πῶς ἤθελα νὰ μάθῃ γράμματα ὁ Γιαννάκης. Ἐγὼ τελospάντων ἔμαθα κάτι λίγα καὶ ἠμποροῦσα νὰ μείνω μετὰ αὐτὰ. Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ποῦ δὲν ἠξεύρει σχεδὸν διόλου; . . Ἐπειτα, ὁ πατέρας ἔλεγε πῶς ἂν μάθῃ γράμματα, εἴμπορεῖ μιά μέρα νὰ γίνῃ καὶ ἀξιωματικός. . .

— Βεβαίως, εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ, διατί ὄχι; εἶπεν ὁ παιδαγωγός, χαμογελῶν διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς Μηλιάς.

— Ἄχ! ἂν ἦμουν ἄνδρας, ὄλω θὰ ἐδιάβαζα!

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἄνδρας, εἶπεν ὁ Γιαννάκης μετὰ σοβαρότητα, καὶ νὰ ἰδῆτε κύριε, τί γρήγορα ποῦ θὰ μάθω.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Ξανθὸς ὁ τρυγητής ἀπ' ἀμπέλια κατεβαίνει μετὰ ἀρμαθίεσ καὶ μετὰ καλάθια, καὶ ὀλόταχα πηγαίνει γιὰ τὴν χώρα ὁ πωλητής, νὰ πωλήσῃ τὰ καλά του καὶ ὄριμα ὀπωρικά του.

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! Ἐτὰ καλάθια τὰ βαρεῖα ἔχει ρόδια, μήλα, σύκα καὶ πεπόνια καὶ σταφύλια—δλα ζάχαρι ἔς τὴν γλύκα μετὰ λαχταριστὴ θωριά, καὶ ροδάκινα ἀφράτα καὶ κυδωνία μυρωδάτα.

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! Τρέχουν ζωηρὰ παιδιά καὶ κατόπι τοῦ φωνάζουν: «Νά! ὁ τρυγητής, ποῦ εὐφραίνει τῶν ἀνθρώπων τὴν καρδιά! καὶ δλοὶ τρέχουν καὶ ἀγοράζουν μετὰ λεπτὰ καὶ μετὰ παράδες ἀρμαθίεσ μετὰ τὲς ὀκάδες.

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! ὦ, χαρὰ ἔς τὸν γεωργόν, ἔς τὸν καλὸν περιβολάρην, ἔς τὸν ἀκούραστο ἐργάτην καὶ ἔς τὸν κάθε ἀμπελοργόν, ποῦ θ' ἀνοίξῃ τὸ ἀμπάρι κ' ἐκεῖ μέσα θὰ φυλάξῃ ὄσην ἐσοδεῖα συνάξῃ.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσηλαωτίσσης.

Περίοδος Β'—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ος}.—Ἀριθ. 38

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴδε σελ. 289)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5^{ον}

Γ Η ; . .

Ἦνε ἡ μόνη λέξις, ἡ ὅποια εὐρίσκειται ἀναγεγραμμένη ἀνωθεν τοῦ ἸΖ' Κεφαλαίου τοῦ διηγήματος τοῦ Ἐδγαρ Πόε. Καὶ τὴν λέξιν ταύτην, — συνοδεύων δι' ἐνὸς ἐρωτηματικοῦ, — χαράσσω ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ παρόντος ἔκτου Κεφαλαίου.

Ἀντηχῆσασα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς σκοπίας μας, ἐσήμαιναν ἄρα γε νῆσον ἢ ἤπειρον ; Καὶ εἴτε νῆσος εἴτε ἤπειρος, δὲν μας ἐπεφύλασεν ἄρα γε καμμίαν μεγάλην ἀπογοήτευσιν ; . . Ὅθ' εὐρίσκαμεν ἐπὶ τέλους ἐδῶ ἐκεῖνος, τοὺς ὁποίους ἤλθαμεν ζητοῦντες τῶσφ μακράν ; Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ ὁ Λάν Γκὺ θὰ ἐπιπτον εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων ; Ζῶντα ἢ νεκρὸν θὰ εὐρίσκαμεν ἐδῶ καὶ τὸν Ἀρθούρον Πύμ ; Ἡ γῆ, ἢ διαφανομένη μακρόθεν, ὡς γραμμὴ ἀρίστος, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης, θὰ ἦτο τὸ τέμα τοῦ ταξιδίου τοῦ Ἀλβέρτου, ἢ ἐπιτυγχάνοντος τὴν σωτηρίαν τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰ. α. ν. α. ;

Ἡ κραυγὴ τοῦ σκοπιωροῦ ἐπροξένησεν ἀμέσως ἀντιπερισπασμόν. Δὲν ἐσυλλογιζόμην πλέον τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ Δίρκ Πέτερς ἕως μάλιστα τὴν ἐλησμόνησιν καὶ ὁ ἴδιος, διότι ὤρμησεν εὐθύς εἰς τὴν πρῶρην καὶ τὰ βλήματα τοῦ δὲν ἀπεστράφησαν πλέον ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ Τζέμ Βέστ, τὸν ὁποῖον οὐδὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ ταραξῆ, ἐπανέλαβε τὰς διαταγὰς του. Ὁ Γρατιάνος ἐτοποθετήθη παρὰ τὸ πηδάλιον, ὁ δὲ Χῆρνε ἐνεκλεί-

Ἐνὸς νεύματος ὁ ὑποπλοίαρχος τοῖς ἐπέβαλε σιγὴν . . . (Σελὶς 297, στήλ. 6^η).

χρῖδα καὶ Ἀγκάθι. — ἡ Τελευταία Χελιδὼν μετὰ τὴν Ἰριδα, Χρυσόπτερον Πεταλούδαν καὶ Λαδομένον Ποτικόν — ὁ Ἦθος τῆς Σόρον μετὰ τὴν Εἰρήνην Θ. Παπαλεπούλου καὶ τὸν Ναπολέοντα Δαπαζιώτην — τὸ Ἄν τῶρθε μετὰ τὸ Ἀγκάθι τοῦ Βάλου — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρον μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν — τὸ Τί με μέλει μετὰ τὴν Ναυοικῶν καὶ Κοιτοβέβηθαι — ὁ Ποιητικὸς Νάρκισσος μετὰ τὸν Μελαγχολικὸν Ναύτην, Πάντοτε Φαῖδραν, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν, Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ Λυρικὴν Ποιητήν — ὁ Σιδηρὸς Πύργος μετὰ τὸν Βασιλέα τῶν Ὁρέων καὶ Καταρτῖδαν — ὁ Ζήτης μετὰ τὸν Τῶν Τῶν, Ἀλεξάνδρον Οἰκονομίδην, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἀειθαλὲς Ρόδον καὶ Ἄνθος τῆς Δύτης — ὁ Πύργος μετὰ τὸν Ἀγρυπνον Φάρον, Α. Ι. Δραγάτην Χ. Ι. Δραγάτην, Ἀργύρην Σαπονακίην καὶ Ζήσαν Σημίτην — ὁ Δ. Π. Δρίθας μετὰ τὴν Φατενὴν Γ. Μανρωτάλην — ὁ Ἀντάρτης μετὰ τὸ Κάιτε Βρέστο, Ἀγκάθι, Ταπεινὸν Ἰον καὶ Νῆσον τῶν Φαϊάκων — ἡ Μυλαῖδη καὶ ὁ Ἀνεμοστρόβιλος μετὰ τὴν Κερκυραϊκὴν Νύκτα, Νῆσον τῶν Φαϊάκων, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν, Μίαν Τρελοῦλαν καὶ Ἰωνιανὴν Καποδίστριαν — ὁ Τρομογάκι μετὰ τὴν Ἰριδα καὶ Ἀρχιζέλιον — ὁ Μικρὸς Τυμπαριστὴς μετὰ τὸ Ἀειθαλὲς Ρόδον, Ρωμηοπούλαν, Ἰωάννην Γρέβ, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Ἀγκάθι τοῦ Βάλου — ἡ Ἰωάννα Γρέβ μετὰ τὸν Ποιητικὸν Νάρκισσον, Φάλλοντα Ράακα, Πάντοτε Φαῖδραν καὶ Μέλλοντα Καλλιτέχνην — ὁ Ἐμπροσθοὺς μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν, Ζεβάν, Μικρὸν Τυμπαριστήν καὶ Δὸν Κολοκῶθαν Πάτερην — ὁ Μαργαριταρένιος Σταυρὸς μετὰ τὴν Ἰουλίαν Ρουσσὴν, Μικρὸν Τυμπαριστήν καὶ Ποιμενικὴν Φλογέραν.

γάμου τῆς κούκλας ; Κραυγὴν τῆς Πατρίδος (τώρα μάστιχα εἶνε ἐν τάξει) Τριγαυροῦ ποικίλον, Ἄν τῶρθε, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (μοῦ φαίνεται δι' ἐκέρδιον, καὶ πᾶν τὰ 30 τετράδια τοῦ σου ὑπεσχήθη !) Αἰγύπτιον (ἐστὶ ταῖς 2) Κ. Γ. Σαλοῦστορον (τὰ Δελτία συνοδεύουν δι' ἑνὴν τὰ φυλλάδια, χωρὶς ἐξαιρέσεων) Ἀγνωστον Ἦρωα (ἔστειλα) Γουλιέλμον Τέλλον, Τρικυμιώδη Μαλέαρ, Ἄφραν τοῦ Ὁρφέως (τὴ νὰ γίνῃ !) Φύγε ἀπ' ἐδῶ (ἔλαβα τὴν συνδρομὴν σου ἀλλὰ τὸ βιβλίον δὲν ἐξεδόθη ἀκόμην) Φιλέλληνα Ἰταλὸν (ἔστειλα) Φάλλοντα Ράακα (ὄχι νομίζω δι' ἡ ἀπάντησιν εἶνε περιττὴ) Ρὰς Ἀλούλαν, Α. Ι. Σαράτοσην (ἔστειλα) Ἀδερφόν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Βρεττανικὸν Ἀστέρ, Αἶνον (χαίρω ποὺ δὲν ἀφίνεις τὸ ψευδώνυμόν σου σου ἔστειλα 7 τετράδια) Ἦρωα τοῦ Μεσαίωρος, Κεραυνόν, Κωνσταντῖνον Πίκουλον (καθὰ λέεις ποῦ ζητεῖται, θεωρεῖται μιά λύσις χωριστῆ, εἰς τινὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις — Μαγ. Γράμματα, Μεταμορφώσεις, κτλ. — διὰ τοῦτο οἱ διπλοὶ ἀριθμοί) Σερτηνευμένην Ἑλληνοπούλαν (ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίω τὸ ὄνομα τῆς κ. Διευθυντρίας, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω δι' ἕνα καλὰ φρονεῖ καὶ σχεδιάζει ὑπὲρ ἐμοῦ) Ζοφερόν Μεσαίωρα, Πλοκαρὸν Λάν Γκὺ, Κενέλον Ἀθ (καλῶς νὰ εἴδῃς !) Φελλόν (ναὶ ἡ Μόσσα τῆς Ἀστρονομίας εἶνε δεσποινίς, ὥστε εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου ἄλλως τε, νὰ τὸ ἠξέυρη, μεταξὺ ἐτεροφύλων δὲν δημοσιεύω προτάσεις περὶ Ἀλληλογραφίας) Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Ο. Μ. Γαλλικὴν, Ἰάναν (ὄχι ἔπαυσε) Σέλενον τὸν Κεραυνόν (καπὼν τοὺς εἶδα αὐτοὺς τοὺς στίχους εἶνε ἰδιόμοιός σου ; γράψε μου, διὰ τί ἀλλῶς δὲν θὰ τοὺς ἀντιπράξω εἰς τὸ Ἀσκόμου) Βασιλέα τῶν Κουλάδων, Μπὰν Μπουμ (εἰς ποῖον φυλλάδιον τοῦ 11 τόμου) Ἄφραν τοῦ Βουτσῶ (κ' ἐγὼ μετὰ τὴν ἰδίαν χαρὰν ἐδέξαμαι τὸ γράμμα σου) Λούσον, Πρόδρομον Ὁ. Ἀδάμ (ὁ ὁποῖος συνάδουσε τὸ διηγήματόν μου μετὰ ἰσχυροῦς ἐπιστολῆν) Ἀργυροτόκον Ἀπόλλωνα, Ἀστεροῦσαν Νύκτα, Ἰδὸν τῆς Νακτός, Μικρὸν Τυμπαριστήν, Οὐίχλην τῆς Ἀγγλίας κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Ἀυγούστου ἀπάντησίν σου εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 17 Ὀκτωβρ. Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φράκλους, ἂν ἐκάστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἄρχεται νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

508. Δεξιγρίφος.
Πατριάρχου τὸν υἱὸν
Καὶ δύο γράμματα ἐπίσης
Ἐὼν λέδης, θαλασσίης
Κράτος ευρωπαϊκόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μεσαίωρος.

509. Δεξιγρίφος.
Ἐνα σύνδεσμον ἂν πάρη, θὰ τὸν κάμης διὰ τῆς [βίαις]
Ὀνομα μεγάλης χώρας, εἰς ἀρώματα πλούσιας.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσοῦρα Πακτοῦ

510. Συλλαβόγριφος.
Σημὰ εἰς ἕν στοιχεῖον ἔν μύριον θὰ βέσης,
Καὶ θάμνον εὐανθοῦντα εὐθύς θάποτελέσης.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδερφίνου

511. Αἶνιγμα.
Ἄν δὲν ἔγω πλέον ζωὴν,
Ἐγὼ κάποτε πνοήν.
Εἶμαι δὲ τετρασκελὴς,
Πλὴν χωρὶς ἕνος ποδῶν.
Καὶ στεροῦμαι κεφαλῆς
Ἐνῶ ἔγω τὸν λαίμῶν !
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βαρδαλαμπόπουκα

512. Διημῶδες Αἶνιγμα.
Ἐδῶ ἔμαι — κ' ἔχει βρισκομαι !
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγρυπνοῦ Δράκοντος

513. Πυραμῖς.
+ Οἱ σταυροὶ θάποτελέσου
+ = Ζῶν. [νῆσον.
+ = Βασιλεὺς ἀρχαῖος.
+ = Ποιητὴς ἀρχαῖος.
****+**** = Αἰγύπτιος Βασιλεὺς.
Ἐστὴν ὑπὸ Π. Ι. Μιρά

514. Κεκοιμημένον Τριώνυμον.
1.—Ὁ κρῖνος ὁσμὴν ἔχει γλυκείαν.
2.—Ὁ μόνος ὁ πλούτος τυρλὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ ὀδύνη αὐτοῦ τύχη.
3.—Ἡ Ἑβραία εἶνε νῆτος τῆς Ἑλλάδος.
4.—Μέμνητο πλοῦτος τοὺς πένητας ὠφελεῖν.
5.—Τὸν ἄνδρα βλάπτει θυμὸς.
Ἐστὴν ὑπὸ Σελίνου τοῦ Κεραυνῶ

515. Φύδων-Μίγδων.
Ζητεῖται τὸ περιφθὸν τετράστιχον, ἐκ τοῦ ὁ ποῖου, διὰ τῆς ἀναμίσξεως τῶν γραμμάτων ἐκάστου αὐτοῦ στίχου, ἀποτελέσθαι τὸ ἕξτερον περιεργότατον
Σκεπάζω φῆνην τριγόνου
Τὶ τρέμει ; τοῦ ἀνθῶ σπέρη
Ὀφείρον ποτὲς ζῶντων
Εὐβί ! μὲ τὴ γάτα ἤμπορεῖ ;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀλφειῆς Ἀθηνῶ

516—517. Μεταμορφώσεις.
1.—Τὸ γῆμα δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ τάφος.
2.—Ὁ τάφος δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μνημεῖον.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Ἀκτῆς

518. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 4 = Στρατηγός.
2 3 4 = Μέλος τοῦ σώματος.
3 2 3 4 = Φαινόμενον οὐράνιον.
4 5 6 7 1 = Μέλος τοῦ σώματος.
5 3 4 = Ἀνωμυρία.
6 9 6 4 = Ζῶν.
7 6 9 10 = Ἰερὸς τόπος.
8 1 2 = Ἐποχὴ.
9 8 6 5 10 4 = Ἀφηρημένον.
10 7 8 2 1 = Διαίρεσις χρόνου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλανθοῦ

519. Δεξιγρίφια.
Νὰ εὐρεθῶν δύο λέξεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ἀπὸ 4 σύμφωνα καὶ 1 φωνήεν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Καρδερῖνης

520. Δογοταίγιον.
Ποῖα πόλις εἶνε χρωματισμένη.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Καρδερῖνης

521. Ἀπροσδόκιστον.
Τὶ κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν συνοδωμένων τῆς Διαπλάσεως Δρίθα καὶ Δίπλα ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χαλασοῦ Κόσμου

522. Ἀκροστοιχίς.
Τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ποιητοῦ καὶ μουσικοῦ.
1. Ἄγγελος. 2. Θεὰ. 3. Νῆσος. 4. Πρόθεσις. 5. Ζῶν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

523. Φωνηεντόλιπον.
Κεθαλ-τ-πθ-τ-π-θρην-τυ-ψην-κ-κλλργ-τυ-γην-π-ε-γγν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βίτης

524. Γοῖφος.
ν,α ν,α
ν,α ν,α
ν,α Ν,Α ν,α
ν,α ν,α
ν,α ν,α
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοτίνου